Ти в руки не береш

сокиру або кріс,

але й тобі кортить

у зрубі весняному,

як предку,

що рубав по всій Європі ліс,

на великодній час

вернутися додому.

Покличе ця пора,

якою б не була!

Ти знову прилетиш

і вже не скажеш: звідки.

Бо матір,

що тебе на світ цей привела,

лякають нині

світ, і зруб, і заробітки.